

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 501/2010-94

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. apríla 2011 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť Daňového úradu Košice IV, právne zastúpeného Mgr. A. J., Z., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 5 MOBdo 3/2009 a takto

r o z h o d o l :

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 MOBdo 3/2009 p o r u š i l základné právo Daňového úradu Košice IV na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 MOBdo 3/2009 z 26. novembra 2009 v spojení s opravným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 MOBdo 3/2009 z 31. augusta 2010 z r u š u j e a v e c v r a c i a na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. II. ÚS 501/2010-39 z 25. novembra 2010 bola prijatá na ďalšie konanie sťažnosť Daňového úradu Košice IV (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 5 MOBdo 3/2009.

2. Podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prerokoval ústavný súd túto vec na neverejnom zasadnutí, keďže sťažovateľ podaním z 11. februára 2011 a tiež najvyšší súd vo vyjadrení zo 17. januára 2011 vyslovili súhlas, aby sa upustilo od ústneho pojednávania. Ústavný súd vychádzal pritom z listinných dôkazov a vyjadrení nachádzajúcich sa v jeho spise.

3. Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 V 1/04-17 z 29. apríla 2004 bolo povolené vyrovnanie medzi dlžníkom - spoločnosťou F., a. s. (ďalej len „žalovaná“), a sťažovateľom. Sťažovateľ prihlásil do vyrovnacieho konania proti žalovanej svoju pohľadávku - nedoplatok dane vo výške 640 793 831 Sk. Sťažovateľ ako oddelený veriteľ žalovanej v zmysle ustanovenia § 58 ods. 4 a 5 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a vyrovnaní“) hlasoval na vyrovnacom pojednávaní 9. júla 2004 za prijatie návrhu na vyrovnanie, podľa ktorého žalovaná bola povinná zaplatiť sťažovateľovi v lehote jedného mesiaca od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia súdu 35 % z jeho pohľadávky vo výške 640 793 831 Sk, teda sumu 224 227 841 Sk. Ďalším uznesením krajského súdu č. k. 3 V 1/04-31 zo 14. júla 2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť 23. júla 2004, bolo toto vyrovnanie potvrdené. Žalovanú čiastku

224 227 841 Sk sťažovateľovi uhradila 17. decembra 2004. V zmysle § 65a ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov sťažovateľ ako správca dane odpísal zvyšnú časť svojej pohľadávky vo výške 416 515 990 Sk na základe právoplatného uznesenia krajského súdu o potvrdení vyrovnania, keďže žalovaná splnila svoje povinnosti vyplývajúce z uznesenia úplne a včas.

Komisia Európskych spoločenstiev v Bruseli (ďalej len „komisia“) 7. júna 2006 vydala rozhodnutie o štátnej pomoci sp. zn. C 25/2005 (ex NN 21/2005) poskytnutej Slovenskou republikou v prospech žalovanej [konečné znenie rozhodnutia pod sp. zn. K(2006)2082]. Konečné rozhodnutie bolo doručené Stálemu zastúpeniu Slovenskej republiky pri Európskej únii v Bruseli 12. júna 2006. V zmysle čl. 107 Zmluvy o fungovaní Európskej únie pomoc poskytnutá zo strany členského štátu alebo zo štátnych prostriedkov v akejkoľvek forme, ktorá narušuje alebo hrozí narušením hospodárskej súťaže tým, že zvyhodňuje určité podniky alebo výrobu určitých tovarov, sa považuje za nezlučiteľnú so spoločným trhom, pokiaľ ovplyvňuje obchod medzi členskými štátmi. V rozhodnutí komisie v časti VII bode 155 sa uvádza, že Slovenská republika protiprávne poskytla odpísanie daňového dlhu v prospech žalovanej, čím porušila čl. 88 ods. 3 Zmluvy o Európskom spoločenstve. Komisia označila pomoc za nezlučiteľnú so spoločným trhom na základe ktorejkoľvek výnimky uvedenej v Zmluve o Európskom spoločenstve. Dospela k názoru, že postup sťažovateľa v rámci vyrovnacieho konania nespĺňa takzvaný test súkromného veriteľa v trhovom hospodárstve. Komisia najmä usúdila, že sťažovateľ bol v porovnaní s ostatnými veriteľmi v právne odlišnej situácii, pretože vlastnil založené (zabezpečené) pohľadávky a mal možnosť iniciovať daňovú exekúciu. Vyrovnanie v porovnaní s konkurzným konaním alebo daňovou exekúciou nevedlo k najlepšiemu možnému výsledku pre štát. Komisia zároveň dospela k záveru, že výhoda pre žalovanú vznikla v momente, keď sa sťažovateľ rozhodol vzdať sa časti svojej pohľadávky, a tým poskytnúť žalovanej ako príjemcovi pomoc. Za moment poskytnutia štátnej pomoci označila 23. júl 2004. Výhoda žalovanej ako príjemcu štátnej pomoci spočívala v skutočnosti, že od nej sťažovateľ ako poskytovateľ štátnej pomoci nevymáhal svoje daňové pohľadávky. Podľa čl. 1 rozhodnutia komisie štátna pomoc poskytnutá žalovanej

vo výške 416 515 990 Sk nie je zlučiteľná so spoločným trhom. Podľa čl. 2 rozhodnutia komisie Slovenská republika prijme všetky opatrenia potrebné na vymáhanie nezákonne poskytnutej štátnej pomoci od žalovanej ako príjemcu. Vymáhanie sa uskutoční bezodkladu a v súlade s postupmi uvedenými vo vnútroštátnych predpisoch, pokiaľ umožňujú okamžité a účinné vykonanie rozhodnutia. Vymáhaná suma musí zahŕňať úroky za celé obdobie od dátumu, ku ktorému bola suma daná k dispozícii žalovanej, do jej skutočného vrátenia. Komisia zároveň stanovila výpočet úrokov.

Poskytovateľ neoprávnene poskytnutej štátnej pomoci je v zmysle ustanovenia § 26 ods. 1 zákona č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej pomoci“) povinný na základe rozhodnutia komisie o neoprávnenej pomoci vymáhať od príjemcu sumu zodpovedajúcu neoprávnenej pomoci vrátane úroku. Poskytovateľom štátnej pomoci sú podľa § 1 ods. 1 písm. b) zákona o štátnej pomoci štátne orgány a v nadväznosti na zákon č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 440/2000 Z. z. o správach finančnej kontroly v znení neskorších predpisov je v danom prípade poskytovateľom sťažovateľ. Podľa § 26 ods. 2 zákona o štátnej pomoci je žalovaná ako príjemca neoprávnenej pomoci povinná zaplatiť do rozpočtu, z ktorého bola poskytnutá, sumu zodpovedajúcu neoprávnene poskytnutej pomoci vrátane úroku.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ výzvou zo 4. júla 2006 doručenou žalovanej 6. júla 2006 požiadal o vrátenie sumy 477 772 939 Sk do 8 dní. Žalovaná požadovanú sumu neuhradila a z jej listu z 12. júla 2006 vyplýva, že sťažovateľ neeviduje proti nej žiadne daňové nedoplatky. Rozhodnutie komisie nepovažuje za konečné a podá voči nemu opravný prostriedok. Uvádza tiež, že rozhodnutie komisie zaväzuje iba Slovenskú republiku a jej neukladá žiadnu povinnosť na finančné plnenie.

Sťažovateľ podal 21. júla 2006 proti žalovanej žalobu o zaplatenie sumy zodpovedajúcej neoprávnene poskytnutej štátnej pomoci. Následnou zmenou petitu žaloby z 18. októbra 2006 sťažovateľ žiadal, aby bola žalovaná zaviazaná z titulu neoprávnene poskytnutej štátnej pomoci zaplatiť sumu 416 240 071 Sk s úrokom z omeškania.

Rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) č. k. 34 Cb 338/2006-85 z 11. júna 2007 bola žaloba v celom rozsahu zamietnutá. Podľa názoru okresného súdu v okolnostiach danej veci je rozhodujúce, že daňový nedoplatok ako záväzok žalovanej voči sťažovateľovi zanikol priamo zo zákona právoplatnosťou uznesenia krajského súdu o potvrdení vyrovnania. Vydaním rozhodnutia komisie o štátnej pomoci nevznikla nová pohľadávka sťažovateľa proti žalovanej. Na vznik povinnosti žalovanej je totiž potrebné vydať rozhodnutie konštitutívnej povahy. Sťažovateľ žiadal o vydanie rozhodnutia o splnení povinnosti vyplývajúcej zo zákona. Táto povinnosť by sa mohla subsumovať pod povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 26 zákona o štátnej pomoci, avšak štátna pomoc podľa zákona o štátnej pomoci predpokladá vedomosť jej prijímateľa o tom, že mu bola poskytnutá. U žalovanej táto podmienka nemohla byť splnená, pretože žiadny právny predpis takéto konanie správcu dane (hlasovanie vo vyrovnacom konaní podľa zákona o konkurze a vyrovnaní) neposudzoval a ani neposudzuje ako poskytovanie štátnej pomoci. Preto nie je možné oprieť návrh na vydanie konštitutívneho rozhodnutia o tvrdenie, že ide o povinnosť vyplývajúcu žalovanej zo zákona.

Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom č. k. 2 Cob 155/2007-186 z 21. apríla 2008 potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí žaloby. Podľa názoru krajského súdu ak uznesenie o potvrdení vyrovnania nadobudlo právoplatnosť a dlžník úplne a včas svoje povinnosti podľa neho splnil, zaniká jeho povinnosť splniť veriteľom časť záväzku, na ktorej splnenie nebol povinný podľa obsahu vyrovnania. Sťažovateľ bol povinný v dôsledku zániku daňového nedoplatku tento voči žalovanej odpísať, vydať na tento účel príslušné rozhodnutie a prestať daňový nedoplatok evidovať. Zároveň to znamená, že sťažovateľ nesmie viesť proti žalovanej žiadne daňové konanie či exekučné konanie pre vymoženie takejto pohľadávky. Na žiadosť žalovanej sťažovateľ prípisom z 3. februára 2005 potvrdil, že neeviduje voči žalovanej daňový nedoplatok, z čoho možno vyvodiť záver, že sťažovateľ konal zákonom predpokladaným spôsobom a daňovú pohľadávku voči žalovanej odpísal, čím daňový nedoplatok zanikol. Vzhľadom na znenie § 159 ods. 2 a § 167 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku krajský súd v odvolacom konaní nebol oprávnený skúmať správnosť právoplatného uznesenia konkurzného súdu, pretože

právoplatný výrok musí byť rešpektovaný všetkými orgánmi, teda aj krajským súdom ako odvolacím súdom. Ďalej okresný súd správne zistil, že žalovaná o žiadnu štátnu pomoc príslušné štátne orgány nežiadala a nevyvíjala kroky smerujúce k jej získaniu, ktoré predpokladá § 17 ods. 1 až 3 zákona o štátnej pomoci. Žalovaná v konaní preukázala, že vyrovnanie s uspokojením veriteľov (vrátane sťažovateľa) v rozsahu 35 % ich pohľadávok bolo jednoznačne najvýhodnejším riešením (v porovnaní s konkurzom či daňovou exekúciou), čo vyplynulo aj z posudku spoločnosti E., s. r. o. Preto odvolacie tvrdenia, ktoré s odkazom na závery komisie spochybňujú výsledok vyrovnacieho konania pre štát, sú zjavne nepodložené a komisia pri nich nerešpektovala ustanovenia vnútroštátneho práva upravujúce konkurenciu konkurzného a exekučného konania. Sťažovateľ v konaní nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by osvedčil opodstatnenosť svojho práva.

Na základe podnetu sťažovateľa generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podal 27. mája 2009 vo veci mimoriadne dovolanie, ktorým navrhol, aby najvyšší súd už uvedené rozsudky zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť sťažovateľovi sumu 13 816 639,148 € (416 240 071 Sk) spolu s úrokom z omeškania.

Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 MOBdo 3/2009 z 26. novembra 2009 bolo mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora zamietnuté. Podľa názoru najvyššieho súdu rozhodnutie komisie je iba právnym základom žaloby o plnenie voči príjemcovi štátnej pomoci, a je preto iba dôkazným prostriedkom v konaní o žalobe. Súd postupuje podľa vlastného procesného predpisu, vykonáva riadne dokazovanie a pre otázku miery „záväznosti“ rozhodnutia komisie má kľúčovú rolu zisťovanie skutkového stavu, pričom zodpovedanie tejto otázky v konaní vedenom komisiou a v konaní vedenom všeobecnými súdmi sa môže podstatne odlišovať. Žalovaná, na rozdiel od konania vedeného komisiou, má v občianskom súdnom konaní postavenie účastníka konania a je oprávnená tvrdiť a navrhovať dôkazy. Všeobecný súd tak rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu veci, ktorý môže byť úplne iný od zistení komisie. Ustanovenie § 26 ods. 2 zákona o štátnej pomoci je právnym nezmyslom, pretože vnútroštátny sudca rozhoduje o žalobe poskytovateľa neoprávnene poskytnutej štátnej pomoci voči jej príjemcovi o jej vrátenie,

a nie o výkone cudzieho správneho rozhodnutia. Pri rozhodovaní sa vychádzalo v súlade s ustanovením § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku z právoplatného rozhodnutia konkurzného súdu.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu došlo k porušeniu označeného článku ústavy.

Ustanovenie § 26 ods. 2 zákona o štátnej pomoci je hmotnoprávnym ustanovením. Spolu s rozhodnutím komisie predstavuje právnu skutočnosť, s ktorou je spojený vznik novej právnej povinnosti, a to povinnosti zaplatiť do rozpočtu, z ktorého bola poskytnutá, sumu zodpovedajúcu neoprávnene poskytnutej pomoci vrátane úroku. Tento právny vzťah je novým právnym vzťahom odlišným od pôvodného daňovoprávneho vzťahu, ktorý zanikol na základe právoplatného uznesenia o vyrovnaní a zodpovedajúceho plnenia dlžníka. Tieto právne vzťahy nemožno v žiadnom prípade stotožňovať. Najvyšší súd však na túto skutočnosť vôbec neprihliadal. Vychádzal iba z toho, že daňovoprávny vzťah zanikol a bez relevantných argumentov skonštatoval, že ustanovenie § 26 ods. 2 zákona o štátnej pomoci je právnym nezmyslom. Postup súdu, ktorý ignoruje ustanovenie zákona bez relevantných dôvodov, pričom ho označí za právny nezmysel, treba považovať za arbitrárny postup, ktorý zároveň popiera účel a zmysel účinného právneho predpisu, a preto predstavuje hrubé porušenie práva na súdnu ochranu. Je zároveň aj zásahom do princípu právnej istoty podľa čl. 1 ods. 1 ústavy. V rozpore s judikatúrou Súdneho dvora Európskej únie (ďalej aj „súdny dvor“), na ktorú sťažovateľ poukazuje, najvyšší súd uviedol, že prvotné je porušenie komunitárneho práva a podľa národného právneho poriadku sa potom musí v druhej etape rozhodnúť o tom, aké právne následky tento stav má. Takto zistené následky sa vraj netýkajú len vydania podpory, ale aj platnosti opatrenia, na základe ktorého bola podpora poskytnutá. Rozhodnutie komisie je podľa najvyššieho súdu len základom žaloby o plnenie voči príjemcovi štátnej podpory a je iba dôkazným prostriedkom v konaní o tejto žalobe, pričom rozhodnutím komisie nebolo žalovanej uložené žiadne plnenie a táto ani nemohla rozhodnutie spochybníť. V uvedenej súvislosti sťažovateľ poznamenáva, že žalovaná 12. januára 2007 podala Súdu prvého stupňa

Európskych spoločenstiev (ďalej len „súd prvého stupňa“) žalobu o neplatnosť rozhodnutia komisie, pričom vec je vedená pod sp. zn. T-11/07.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 5 MObdo 3/2009 s tým, aby bol rozsudok z 26. novembra 2009 zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

4. Podľa záznamu z podateľne ústavného súdu z 29. júla 2010 sťažovateľ doručil do podateľne ústavného súdu uvedeného dňa dve verzie svojej sťažnosti líšiace sa v označení sťažovateľa, keďže v jednej verzii je označený ako „*Daňový úrad Košice IV.*“ a v druhej verzii ako „*Slovenská republika, zastúpená Daňovým úradom Košice IV.*“. Osoba doručujúca podania do podateľne ústavného súdu uviedla, že ide o tú istú sťažnosť, a keďže nevedno, ako treba sťažovateľa správne označiť, podáva sťažnosť v dvoch verziách. Ústavný súd posúdil uvedené podania podľa ich obsahu ako jednu ústavnú sťažnosť.

5. Z vyjadrenia predsedu najvyššieho súdu č. k. KP 4/2010-121 (Nobs 166/2010) zo 17. januára 2011 doručeného ústavnému súdu 21. januára 2011 vyplýva, že postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 5 MObdo 3/2009 nedošlo k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. S dôvodmi, ktoré viedli najvyšší súd k zamietnutiu mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora, sa najvyšší súd vysporiadal tak, ako na to poukázal predseda senátu v odôvodnení sťažovateľom vytýkaného rozsudku, pričom toto odôvodnenie treba považovať za ústavne akceptovateľné a zodpovedajúce ustanoveniu § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Vo veci nedošlo k takému zjavnému aplikačnému excesu, ktorý by bol spôsobilý založiť porušenie označeného základného práva. O arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené rozhodnutie by totiž mohlo ísť iba v prípade, ak by bolo založené na zrejmom a neopodstatnenom vybočení zo štandardov výkladu práva, ktoré sú v súdnej praxi všeobecne rešpektované, a jeho východiskom by bola nepredvídateľná interpretačná svojvôľa. Je potrebné zdôrazniť, že právny názor najvyššieho súdu, rozdielny od subjektívneho právneho názoru sťažovateľa, nemôže viesť k záveru o porušení označeného základného práva. Reálne uplatnenie a garantovanie základného práva na súdnu

ochranu totiž nielenže neznamená právo na úspech v konaní, ale ani nárok na to, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom, ktorý predkladá účastník konania.

6. Z repliky sťažovateľa z 11. februára 2011 doručenej ústavnému súdu 15. februára 2011 vyplýva, že sťažovateľ s názorom predsedu najvyššieho súdu nesúhlasí. Poukazuje na čl. 7 ods. 2 ústavy, podľa ktorého právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Výkladom tohto ustanovenia možno dospieť k záveru, že všetky zložky verejnej moci, teda aj súdna moc by mali rešpektovať tieto právne záväzné akty a v prípade ich rozporu so slovenskými zákonmi by sa mali snažiť o dosiahnutie súladu s európskym právom. V prípade konkurencie komunitárneho a vnútroštátneho práva pri posudzovaní základu nároku má Slovenská republika jednoznačne povinnosť rešpektovať komunitárne právo. Keďže Slovenská republika nepristúpila k účinnému výkonu rozhodnutia komisie sp. zn. 25/2005 zo 7. júna 2006 a nepodarilo sa jej vymôcť od žalovanej neoprávnene poskytnutú štátnu pomoc, podala komisia žalobu o nesplnenie povinnosti podľa čl. 88 ods. 2 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva z roku 1957. Rozsudkom štvrtej komory súdneho dvora vo veci sp. zn. C-507/08 z 22. decembra 2010 bolo rozhodnuté, že Slovenská republika tým, že neprijala v stanovenej lehote všetky opatrenia potrebné na vymoženie nezákonnej pomoci od jej príjemcu, nesplnila povinnosti vyplývajúce z príslušného ustanovenia komunitárneho práva a rozhodnutia komisie. Treba tiež pripomenúť, že rozsudkom Všeobecného súdu v Luxemburgu, alebo tiež General Court, resp. Tribunal (ďalej len „všeobecný súd“) ako právneho nástupcu súdu prvého stupňa, pred ktorým sa spor začal, sp. zn. T-11/07 zo 7. decembra 2010 bola zamietnutá žaloba podaná žalovanou proti rozhodnutiu komisie zo 7. júna 2006 o nezákonnej štátnej pomoci. Sťažovateľ má úprimnú snahu, aby Slovenskej republike neboli uložené sankcie za nevyloženie nezákonnej štátnej pomoci, má snahu túto štátnu pomoc vymôcť, a preto žiada podanej sťažnosti vyhovieť.

7. Keďže rozhodnutím ústavného súdu vo veci samej mohlo dôjsť aj k zásahu do práv žalovanej ako účastníčky konania vedeného všeobecnými súdmi, ústavný súd doručil sťažnosť, uznesenie č. k. II. ÚS 501/2010-39 z 25. novembra 2010, vyjadrenie

predsedu najvyššieho súdu, ako aj repliku sťažovateľa žalovanej, aby sa aj ona mohla vyjadriť vo veci samej.

8. Z vyjadrenia žalovanej zo 4. marca 2011 doručeného ústavnému súdu 7. marca 2011 vyplýva, že žiada sťažnosti nevyhovieť.

Z hľadiska procesnoprávneho síce rešpektuje uznesenie ústavného súdu o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ale i naďalej zastáva názor, že sťažnosť mala byť odmietnutá ako podaná zjavne neoprávnenou osobou. Okrem toho vyslovuje tiež názor, že ústavný súd prijal na ďalšie konanie sťažnosť osoby, ktorá sťažnosť nepodala. Označenie sťažovateľa v sťažnosti je totiž „*Slovenská republika zastúpená Daňovým úradom Košice IV.*“. Pritom však v uznesení o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie je už sťažovateľ označený ako „*Daňový úrad Košice IV.*“. Nemožno pochybovať, že samostatnými subjektmi práva s oddelenou procesnou subjektivitou sú tak Slovenská republika, ako aj daňový úrad. Prijatie sťažnosti subjektu, ktorý ju nepodal, je takým nedostatkom konania, ktorý nie je odstrániteľný, a preto konanie musí byť zastavené (§ 103 a § 104 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 31a zákona o ústavnom súde).

Z ústavnoprávneho pohľadu na vec je žalovaná toho názoru, že najvyšší súd v dostatočnej miere zohľadnil dovolacie dôvody, podal ústavne konformný výklad tak právne záväzných aktov európskeho práva, ako aj dotknutých noriem vnútroštátneho práva a dospel k odôvodnenému záveru, že mimoriadne dovolanie nie je dôvodné.

Rozsudok najvyššieho súdu spĺňa všetky atribúty vyplývajúce z relevantnej judikatúry ústavného súdu. Pokiaľ by sa mala akceptovať právna argumentácia uvedená v replike sťažovateľa, bolo by to v rozpore s ústavným princípom nezávislého a nestranného súdnictva, pričom tento ústavný princíp je podľa názoru žalovanej nadradený európskemu právu. Ak by totiž súd mal mať povinnosť automaticky rešpektovať rozhodnutie komisie a rozhodnúť vždy, zásadne a nemenne v súlade s ním, už by to nebol nezávislý a nestranný súd, ako to predpokladá čl. 141 ods. 1 ústavy. K tvrdenej povinnosti uprednostniť v prípade konkurencie komunitárneho a vnútroštátneho práva komunitárne právo možno uviesť len

tol'ko, že táto povinnosť (ako to správne uviedol najvyšší súd) nedopadá na prípad žalovanej. V jej prípade sa totiž vyrovnacie konanie začalo a vyrovnanie bolo povolené pred vstupom do Európskej únie. Preto sa použili predpisy platné a účinné v čase začatia vyrovnacieho konania, čo nevyhnutne museli zohľadniť všetky inštancie súdov konajúce o uplatnenom nároku na vrátenie štátnej pomoci. Napriek tomu, že všeobecný súd zamietol žalobu žalovanej proti rozhodnutiu komisie, žalovaná podala odvolanie, o ktorom rozhodne súdny dvor. Konanie pred súdnym dvorom nie je skončené.

Napokon z vecného hľadiska žalovaná podrobne rekapituluje ňou uplatňovanú právnu argumentáciu prednesenú v konaní pred najvyšším súdom, ako aj argumentáciu uplatnenú v konaní pred všeobecným súdom v rámci jej žaloby proti rozhodnutiu komisie.

9. Z doplnujúceho podania žalovanej z 15. marca 2011 a pripojeného prípisu Okresného súdu Košice I sp. zn. 30 Cb 33/2011 z 8. marca 2011 doručeného ústavnému súdu 17. marca 2011 vyplýva, že sťažovateľ podal Okresnému súdu Košice I návrh na obnovu konania proti žalovanej, pričom prípisom sp. zn. 30 Cb 33/2011 z 8. marca 2011 bol návrh na obnovu konania postúpený krajskému súdu ako súdu príslušnému s poznámkou, že podľa § 232 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku návrh na obnovu konania prerokuje súd, ktorý vo veci rozhodoval v prvom stupni, teda krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 V 1/04. Podľa názoru žalovanej sa návrh na obnovu konania v skutočnosti týka konania o zaplatenie 416 515 990 Sk s prísl. vedeného sťažovateľom proti žalovanej okresným súdom pod sp. zn. 34 Cb 338/2006, ktoré sa skončilo rozsudkom najvyššieho súdu napadnutým sťažnosťou na ústavnom súde. Podaním návrhu na obnovu konania, ktorého prípustnosť je zrejme odvodená z ustanovenia § 228 ods. 1 písm. e) Občianskeho súdneho poriadku, sa pre sťažovateľa obnovila možnosť pre riadne uplatnenie jeho práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy pred všeobecnými súdmi, ktorých právomoc podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje v zmysle princípu subsidiarity právomoc ústavného súdu. Podaním návrhu na obnovu konania teda prestali byť splnené podmienky konania o sťažnosti pred ústavným súdom. Žalovaná preto navrhuje, aby ústavný súd podľa § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 103 a § 104 Občianskeho súdneho poriadku konanie zastavil.

10. Z repliky sťažovateľa z 29. marca 2011 doručenej ústavnému súdu 1. apríla 2011, ktorou reaguje na vyjadrenie žalovanej zo 4. marca 2011 a z 15. marca 2011, vyplýva, že ústavný súd mal doručené dve verzie sťažnosti líšiace sa len v označení sťažovateľa. Keďže označenie sťažovateľa ako Daňový úrad Košice IV bolo správne, sťažnosť bola ústavným súdom prijatá z dôvodu, že ju podala oprávnená osoba.

Nemožno akceptovať tvrdenie žalovanej, podľa ktorého nebola účastníčkou konania pred komisiou a rozhodnutie jej nebolo ani doručené, pretože mala právo sa v konaní vyjadriť, toto právo aj využila a komisii zaslala pripomienky a informácie k skutkovému stavu veci.

Z ustanovenia § 26 zákona o štátnej pomoci výslovne vyplýva, že rozhodovať o výhode, poskytnutej štátnej pomoci, prípadne o povinnosti vrátiť výhodu (neoprávnene poskytnutú štátnu pomoc) prináleží len komisii, a nie vnútroštátnym orgánom, pre ktoré má byť rozhodnutie komisie prameňom práva s prednosťou pred vnútroštátnym právnym poriadkom. Slovenské súdy nemali posudzovať, či v prípade žalovanej ide o štátnu pomoc, ale zabezpečiť plný účinok týchto predpisov, pričom v prípade potreby mali sa z vlastnej iniciatívy vyhnúť uplatneniu akéhokoľvek odporujúceho ustanovenia vnútroštátneho práva, pokiaľ by bránilo okamžitému a účinnému vymoženiu neoprávnenej štátnej pomoci. Ide vlastne o premietnutie zásady prednosti európskeho práva zakotvenej aj v čl. 7 ods. 2 ústavy. Výkladom tohto ustanovenia ústavy možno dospieť k záveru, že všetky zložky verejnej moci v Slovenskej republike, teda aj súdna moc, by mali rešpektovať právne záväzné akty európskeho práva a v prípade ich rozporu so slovenským právom by sa mali snažiť o dosiahnutie súladu s európskym právom.

Sťažovateľ vedený snahou využiť všetky právne možnosti na vymoženie neoprávnene poskytnutej štátnej pomoci podal dva návrhy na obnovu konania, a to jednak Okresnému súdu Košice I, v ktorom žiada obnovu konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 3 V 1/04 o povolení vyrovnania so žalovanou, ale tiež okresnému súdu, v ktorom žiada obnovu konania vedeného pod sp. zn. 34 Cb 338/2006 o zaplatenie 13 816 639,14 € s prísl. Sťažovateľ predpokladá, že prvostupňové súdy, ktorým boli návrhy na obnovu

konania doručené, konanie prerušia do doby, kým konanie o sťažnosti vedenej ústavným súdom nebude rozhodnuté. Konanie vedené ústavným súdom je konaním, v ktorom sa používajú iné právne prostriedky na dosiahnutie právnej ochrany právnickej osoby pred verejnou mocou, keď právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje súd. Sťažovateľ je preto toho názoru, že podaním návrhov na obnovu konania nedošlo k porušeniu podmienky konania o sťažnosti vedenej ústavným súdom, ako to namieta žalovaná.

II.

11. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 MOBdo 3/2009 z 26. novembra 2009 vyplýva, že ním bolo zamietnuté mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora proti rozsudku okresného súdu č. k. 34 Cb 338/2006-85 zo 6. júla 2007 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 155/2007-186 z 21. apríla 2008. Generálny prokurátor v mimoriadnom dovolaní vychádzal z toho, že všeobecné súdy nerešpektovali jednak ustanovenia komunitárneho práva a tiež jednoznačné znenie § 26 ods. 1 a 2 zákona o štátnej pomoci, čím vec po právnej stránke nesprávne posúdili. Podľa názoru najvyššieho súdu rozhodnutie komisie je sekundárnym prameňom komunitárneho práva a právo každého členského štátu musí byť vykladané v súlade s právom komunitárnym, pričom národné štáty si zachovávajú určitú autonómiu. Komunitárne právo je bez ďalšieho nadriadené právu členských štátov a nesmie byť medzi nimi rozpor. Prípadný rozpor medzi komunitárnym a vnútroštátnym právom by mal byť riešený v prospech komunitárneho práva, avšak až od okamihu pristúpenia Slovenskej republiky do Európskej únie. Rozhodnutie komisie treba považovať za akt sekundárneho komunitárneho práva, ktoré je záväzným riešením konkrétneho prípadu. Ide však o individuálne rozhodnutie, a to pokiaľ ide o okruh účastníkov, konkrétny obsah, ako aj vecnú, teritoriálnu a časovú pôsobnosť. Tak presadzovanie rozhodnutí komisie, ako aj presadzovanie vnútroštátnych následkov porušenia európskeho súťažného práva sa deje podľa právneho poriadku členského štátu. Národný právny poriadok členského štátu je rozhodný pre posúdenie otázky právnych následkov v spore o vrátenie štátnej pomoci. Prvotné je porušenie komunitárneho práva. Národný právny poriadok potom musí v druhej etape rozhodnúť o tom, aké právne následky

tento stav má. Zistené následky sa netýkajú len poskytnutia podpory, ale tiež platnosti opatrenia, na základe ktorého bola podpora poskytnutá. Aplikácia národného práva nesmie zabrániť vo vymáhaní komunitárne predpísaného vymáhania pohľadávok, pretože ide o realizáciu rozhodnutia komisie v členskom štáte. Rozhodnutie komisie je len právnym základom žaloby o plnenie voči príjemcovi štátnej pomoci, je teda iba dôkazným prostriedkom v konaní o tejto žalobe. Súd členského štátu v konaní o žalobe o vrátenie štátnej pomoci postupuje podľa vlastného procesného predpisu, ktorým je Občiansky súdny poriadok. V sporovom konaní tak vykonáva riadne dokazovanie a pre otázku miery „záväznosti“ rozhodnutia komisie má kľúčovú rolu zisťovanie skutkového stavu, pričom zodpovedanie tejto otázky sa nemôže v konaní pred komisiou a pred súdom podstatne odlišovať. Ďalším dôležitým dôvodom odlišnosti zisťovania skutkového stavu je úplne rozdielny charakter konania medzi týmito orgánmi. Kým konanie pred komisiou je správnym procesom, zatiaľ konanie pred civilným súdom je sporovým konaním so všetkými dôsledkami. Kým v konaní pred komisiou nemala žalovaná ani len postavenie vedľajšieho účastníka, v občianskom súdnom konaní má postavenie účastníka konania na strane žalovanej. Žalovaná je preto nielen oprávnená tvrdiť, ale aj navrhovať dôkazy. Národný súd ako nezávislý orgán súdnej moci tak rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu veci, ktorý môže byť úplne odlišný od zistení komisie, ako právneho základu na vymáhanie štátnej pomoci od jej prijímateľa. V zásade platí, že súd je povinný interpretovať a aplikovať ustanovenia právnych predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu.

Súčasne musí vychádzať z toho, že má poskytovať aj materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Pri výkone súdnej moci treba prihliadať na interpretáciu prameňov práva Európskej únie tak, ako je podávaná súdnym dvorom. Podľa názoru generálneho prokurátora základ uplatneného nároku bol daný rozhodnutím komisie o neoprávnene poskytnutej štátnej pomoci, pričom podľa § 26 ods. 1 a 2 zákona o štátnej pomoci na základe rozhodnutia komisie je poskytovateľ povinný vymáhať od príjemcu sumu zodpovedajúcu neoprávnenej pomoci vrátane úroku. Podľa názoru komisie, keďže časť udalostí relevantných na prípad sa odohrala pred vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie 1. mája 2004, bolo treba

najprv určiť, či má právomoc konať v súvislosti so sporným opatrením. Pritom opatrenia uvedené do účinnosti pred pristúpením komisia nemôže skúmať. Na druhej strane podľa názoru komisie opatrenia uvedené do účinnosti po pristúpení jasne spadajú do právomoci komisie. Komisia dospela k záveru, že má právomoc posudzovať sporné opatrenie, pretože rozhodnutie príslušného orgánu odpísať časť pohľadávok bolo prijaté 9. júla 2004, keď sťažovateľ súhlasil s vyrovnaním navrhnutým žalovanou. Najvyšší súd však dospel k úplne inému skutkovému základu. V prvom rade poukazuje na odlišnú procesnú situáciu, keď národný súd rozhoduje o uplatnenom nároku v sporovom konaní ako nezávislý orgán súdnej moci na základe úplne iného skutkového stavu veci, a to opísania rozhodujúcich skutočností a označenia dôkazov, ktorých sa žalobca dovoláva, a následného dokazovania podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. V konaní pred komisiou žalovaná nemala postavenie účastníka tohto konania, aj keď komisia nepriamo rozhodovala o jej povinnostiach vo vzťahu k Slovenskej republike, ktorej komisia okrem iného uložila povinnosť Slovenskej republike neoprávnene poskytnutú štátnu pomoc od žalovanej vymáhať. Základ právnej úpravy vrátenia protiprávnej pomoci je obsiahnutý v nariadení Rady Európskych spoločenstiev č. 659/1999 z 22. marca 1999. Podľa čl. 14 ods. 3 citovaného nariadenia má členský štát povinnosť „vymáhanie realizovať bez meškania a v súlade s postupmi vnútroštátneho práva daného členského štátu za predpokladu, že umožnia okamžité vykonanie rozhodnutia Komisie. Na tento účel a v prípade konania na národných súdoch dané členské štáty podniknú všetky potrebné kroky, ktoré sú k dispozícii v ich príslušných právnych systémoch bez dopadu na právo spoločenstva.“. V danej veci rozhodnutím komisie nebolo žalovanej uložené žiadne plnenie a žalovaná ani nemohla spochybníť toto rozhodnutie. Nebol preto dôvod, aby vnútroštátny sudca požiadal Súdny dvor Európskej únie o prejudiciálne konanie o platnosti rozhodnutia komisie. V tejto súvislosti treba poznamenať, že ustanovenie § 26 ods. 2 zákona o štátnej pomoci je právnym nezmyslom, pretože vnútroštátny sudca rozhoduje o žalobe poskytovateľa neoprávnene poskytnutej štátnej pomoci voči jej príjemcovi o jej vrátenie, a nie o výkone cudzieho správneho rozhodnutia postupom podľa § 250w Občianskeho súdneho poriadku. Je nepochybné, že posúdenie, či v konkrétnom prípade je, alebo nie je poskytnutá štátna pomoc zlučiteľná so spoločným trhom, prislúcha komisii. Slovenská republika sa od 1. mája 2004 stala členským štátom Európskej únie. K neoprávnenému poskytnutiu štátnej pomoci

malo dôjsť vo vyrovnanom konaní, ktoré bolo začaté 7. marca 2004, keď bol krajskému súdu doručený návrh žalovanej na jeho začatie. Na konanie o podanom návrhu na vyrovnanie sa tak vzťahuje zákon o konkurze a vyrovnaní v znení v čase začatia konania, teda 7. marca 2004. K usporiadaniu majetkových pomerov dlžníka, ktorý sa dostal do úpadku, môže dôjsť iba zákonom ustanoveným postupom, a to buď konaním vyrovnacím, alebo konaním konkurzným. V konaní nebolo sporným, že žalovaná splnila predpoklady na to, aby časť jej záväzku voči sťažovateľovi v dôsledku riadne zrealizovaného vyrovnanania zanikla. Preto inštančné súdy v súlade s ustanovením § 135 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku vychádzali z právoplatného rozhodnutia konkurzného súdu.

12. Zo spisu najvyššieho súdu sp. zn. 5 MObdo 3/2009, ktorý si ústavný súd zadovážil, vyplýva, že na základe návrhu generálneho prokurátora na vydanie opravného uznesenia zo 6. augusta 2010 doručeného najvyššiemu súdu 10. augusta 2010 opravným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 MObdo 3/2009 z 31. augusta 2010 bola opravená úvodná časť rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 MObdo 3/2009 z 26. novembra 2009 tak, že označenie žalobcu má správne znieť „*Daňový úrad Košice IV, Južná trieda 8, 040 01 Košice*“. V pôvodnom rozsudku bol žalobca označený ako „*Slovenská republika, Ministerstvo financií SR, Daňový úrad Košice IV*“.

13. Zo spisu ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 502/2010 vyplýva, že Slovenská republika - Ministerstvo financií Slovenskej republiky, doručila 2. augusta 2010 ústavnému súdu sťažnosť vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 5 MObdo 3/2009. Sťažnosť má v podstate identický obsah ako sťažnosť podaná sťažovateľom. Uznesením ústavného súdu č. k. II. ÚS 502/2010-36 z 25. novembra 2010 bola sťažnosť odmietnutá ako podaná zjavne neoprávnenou osobou.

14. Z rozsudku všeobecného súdu sp. zn. T-11/07 zo 7. decembra 2010 vyplýva, že jeho predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia komisie sp. zn. 2007/254/ES zo 7. júna 2006 týkajúceho sa štátnej pomoci poskytnutej Slovenskou republikou v prospech

žalovanej, pričom jeho výrok znie takto: „1. Žaloba sa zamietá. 2. F., a. s., je povinná nahradiť trovy konania.“

15. Z rozsudku súdneho dvora sp. zn. C-507/08 z 22. decembra 2010 vyplýva, že jeho predmetom je „žaloba o nesplnenie povinnosti podľa čl. 88 ods. 2 ES podaná 21. novembra 2008“ komisiou proti Slovenskej republike, pričom jeho výrok znie takto: „1. Slovenská republika si tým, že neprijala v stanovenej lehote všetky opatrenia potrebné na vymoženie nezákonnej pomoci od jej príjemcu, ktorá bola poskytnutá Slovenskou republikou v prospech spoločnosti F., a. s., a uvedená v rozhodnutí Komisie 2007/254/ES zo 7. júna 2006 o štátnej pomoci C 25/05 (ex NN 21/05), nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článku 249 štvrtého odseku ES a článku 2 uvedeného rozhodnutia. 2. Slovenská republika je povinná nahradiť trovy konania.“

Z odôvodnenia rozsudku súdneho dvora sú podstatné, resp. relevantné nasledovné časti:

„52 Z práva Európskej únie teda vyplýva povinnosť prijať všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie výkonu rozhodnutí Komisie stanovujúce vymáhanie protiprávnej pomoci, pričom je však potrebné dodržať osobitosti rôznych konaní, ktoré sú v tejto súvislosti v členských štátoch upravené. Treba uviesť, že práve v súlade s týmto právom v rámci prejednávanej veci Komisia tvrdila, že nemala v úmysle príslušným orgánom Slovenskej republiky nariadiť, akým konkrétnym spôsobom mali vymôcť štátnu pomoc protiprávne poskytnutú F., iba sa domnievala, že spôsob použitý na tento účel nespĺňa požiadavku okamžitého a účinného vymáhania danej pomoci.

53 Skutočnosť, že v dôsledku rozhodnutia 2007/254 daňový úrad začal vymáhať protiprávnu štátnu pomoc súdnou cestou, nemožno ako takú kritizovať, pretože ako bolo uvedené vyššie, členský štát má slobodu vo voľbe prostriedkov, ktorými si splní povinnosť vymáhania.

54 V prejednávanej veci však opatrenia prijaté príslušnými slovenskými orgánmi nevedli k vymoženiu protiprávnej pomoci a normálne podmienky hospodárskej súťaže neboli obnovené. Hlavnou prekážkou tohto vymoženia bolo odmietnutie vyhovieť návrhu na zaplatenie podanému daňovým úradom najskôr Okresným súdom Košice II a následne

v odvolaní Krajským súdom v Košiciach vzhľadom na to, že rozhodnutie príslušného súdu zo 14. júla 2004 o potvrdení vyrovnania nadobudlo právoplatnosť.

55 V tejto veci sa teda vynára otázka, či konečná povaha rozhodnutia vnútroštátneho súdu, ktorým sa schválilo v rámci vyrovnacieho konania pod dohľadom súdu vyrovanie, z ktorého vyplýva čiastočné vzdanie sa pohľadávky verejného rozpočtu, neskôr Komisiou kvalifikované ako štátna pomoc, môže zmariť vymáhanie tejto pomoci.

56 V tejto súvislosti treba po prvé zdôrazniť, že sporná situácia v tejto veci sa odlišuje od situácie vo veci, v ktorej bol vynesенý už citovaný rozsudok Lucchini, na ktorý poukazuje Komisia a v ktorom Súdny dvor rozhodol, že právo Únie bráni uplatneniu ustanovenia vnútroštátneho práva, ktorého cieľom je stanoviť zásadu právoplatne rozhodnutej veci, keď jeho uplatnenie predstavuje prekážku vymáhania štátnej pomoci, ktorá bola poskytnutá v rozpore s právom Únie a ktorej nezlučiteľnosť so spoločným trhom bola stanovená konečným rozhodnutím Komisie (pozri rozsudok Lucchini, už citovaný, bod 63).

57 V prejednávanej veci však súdne rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, na ktorú sa Slovenská republika odvoláva, pred prijatím rozhodnutia Komisie nariadujúceho vymáhanie spornej pomoci.

58 V dôsledku toho nemôže byť už citovaný rozsudok Lucchini priamo relevantný v tejto veci.

59 Po druhé treba pripomenúť dôležitosť zásady právoplatne rozhodnutej veci v právnom poriadku Únie i vo vnútroštátnych právnych poriadkoch. Na to, aby sa zabezpečila tak stabilita práva a právnych vzťahov, ako aj riadny výkon spravodlivosti, je totiž dôležité, aby sa nemohli napadnúť súdne rozhodnutia, ktoré sa stali konečnými po vyčerpaní dostupných opravných prostriedkov (rozsudky z 30. septembra 2003, Köbler, C-224/01, Zb. s. I-10239, bod 38; zo 16. marca 2006, Kapferer, C-234/04, Zb. s. I-2585, bod 20, a z 3. septembra 2009, Fallimento Olimpiclub, C-2/08, Zb. s. I-7501, bod 22).

60 Právo Únie teda neukladá vo všetkých prípadoch vnútroštátnemu súdu povinnosť neuplatniť vnútroštátne procesné normy, na základe ktorých nadobúda súdne rozhodnutie právoplatnosť, napriek tomu, že by sa tým umožnilo zjednať nápravu pri porušení ustanovenia práva Únie, ku ktorému došlo vydaním predmetného rozhodnutia (pozri v

tomto zmysle rozsudky *Kapferer*, už citovaný, bod 21, a *Fallimento Olimpclub*, už citovaný, bod 23).

61 Ako zdôraznil generálny advokát vo svojich návrhoch, zo spisu i z ústnych pripomienok Slovenskej republiky prednesených na pojednávaní vyplýva, že vnútroštátne orgány tohto členského štátu mali podľa vnútroštátneho práva k dispozícii procesné prostriedky, ktorých dôsledné uplatnenie by umožnilo tomuto členskému štátu vymoženie spornej pomoci.

62 Slovenská vláda však nepredložila konkrétne skutočnosti týkajúce sa podmienok, za akých by jej štátne orgány použili prostriedky, ktoré majú k dispozícii.

63 Ako bolo uvedené v bode 14 tohto rozsudku uvedený členský štát jednoznačne nespresnil, aký postup nasledoval v súvislosti s podnetom daňového úradu na podanie mimoriadneho dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 21. apríla 2008.

64 So zreteľom na výhrady Komisie nemá Súdny dvor inú možnosť, ako konštatovať, že Slovenská republika nepredložila dostatočné dôkazy, na základe ktorých by sa bolo možné domnievať, že v stanovenej lehote podnikla všetky kroky, ktoré mohla vykonať, na získanie vrátenia spornej pomoci. “

III.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1 a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (...).

Ústavný súd považuje za vhodné pripomenúť, ako sa vysporiadal v uznesení o prijatí danej veci na ďalšie konanie s otázkou prípustnosti veci *rationae personae*, keď je sťažovateľom vo veci štátny orgán. Ústavný súd už uviedol, že zmyslom konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v zásade ochrana súkromnej sféry fyzických a právnických osôb pred verejnou mocou a s tým previazané presadzovanie ochrany a rešpektu k ľudským slobodám na všetkých orgánoch verejnej moci. Verejná moc je teda povinná rešpektovať a chrániť ľudské práva, pričom obsah tejto povinnosti je podmienený charakterom jednotlivých základných práv. Nositeľ základného práva je takto determinovaný oblasťou ochrany, ktorú má dané základné právo zaručovať. Existujú základné práva, ktoré prislúchajú každej ľudskej bytosti, práva, ktoré prislúchajú len štátnym občanom, alebo práva, ktorých nositeľom môže byť len cudzinec. Právnickým osobám prislúchajú len také práva, ktoré sú zlučiteľné s ich povahou právnickej osoby. Štát, ani keď vystupuje v pozícii právnickej osoby, tak v zásade nie je nositeľom základných práv (II. ÚS 80/09, II. ÚS 87/09). Ústavný súd vykladá jeho prípadné postavenie ako sťažovateľa prísne reštriktívne. V prejednávanej veci však vystupuje štát ako nositeľ procesného základného práva, ktorého porušenie namieta a ktorého môže byť v okolnostiach danej veci nositeľom, a preto ústavný súd vec prijal na ďalšie konanie (porovnaj tiež rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1052/10 a sp. zn. I. ÚS 1744/10).

17. Podľa názoru sťažovateľa ustanovenie § 26 ods. 2 zákona o štátnej pomoci je hmotnoprávnym ustanovením, ktoré spolu s rozhodnutím komisie predstavuje právnu skutočnosť, s ktorou je spojený vznik novej právnej povinnosti, a to povinnosti zaplatiť do rozpočtu, z ktorého bola poskytnutá, sumu zodpovedajúcu neoprávnene poskytnutej pomoci vrátane úroku. Tento právny vzťah je novým právnym vzťahom odlišným od pôvodného daňovoprávneho vzťahu, ktorý zanikol na základe právoplatného uznesenia o vyrovnaní a zodpovedajúceho plnenia dlžníka. Najvyšší súd však na túto skutočnosť vôbec neprihliadal a vychádzal iba z toho, že daňovoprávny vzťah zanikol. Zároveň bez relevantných argumentov skonštatoval, že ustanovenie § 26 ods. 2 zákona o štátnej pomoci

je právnym nezmyslom. Postup súdu, ktorý ignoruje ustanovenie zákona bez relevantných dôvodov, pričom ho označí za právny nezmysel, treba považovať za arbitrárny postup popierajúci účel a zmysel účinného právneho predpisu.

18. Predseda najvyššieho súdu považuje argumentáciu uvedenú v rozsudku najvyššieho súdu za ústavne akceptovateľnú a zodpovedajúcu ustanoveniu § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. O arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené rozhodnutie by mohlo ísť iba v prípade, ak by bolo založené na zrejmom a neopodstatnenom vybočení zo štandardov výkladu práva, pričom by išlo o nepredvídateľnú interpretačnú svojvôľu.

19. Žalovaná zastáva stanovisko, podľa ktorého rozsudok najvyššieho súdu je v plnom súlade s právom. Akceptovanie právnej argumentácie sťažovateľa by bolo popretím ústavného princípu nezávislého a nestranného súdnictva, ktorý je nadradený európskemu právu. Ak by totiž súd mal mať povinnosť automaticky rešpektovať rozhodnutie komisie a rozhodnúť vždy zásadne a nemenne v súlade s ním, potom by už nebol nezávislým a nestranným súdom.

20. Ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým konštatovať, že rozhodovanie o sporných prípadoch štátnej pomoci patrí do právomoci európskych orgánov, a to predovšetkým komisie. K tomu treba uviesť, že rozhodnutie komisie o tom, že štátna pomoc bola poskytnutá neoprávnene, je preskúmateľné v rámci európskeho súdneho systému všeobecným súdom ako súdom prvého stupňa. Príslušnú žalobu môže podať jednak štát, ktorý v zmysle rozhodnutia komisie mal neoprávnenú pomoc poskytnúť, ale aj subjekt, ktorému bola neoprávnená štátna pomoc poskytnutá, keďže je rozhodnutím komisie dotknutý vzhľadom na následnú povinnosť pomoc vrátiť. Hoci na rozdiel od štátu, ktorý je účastníkom konania vedeného komisiou, subjekt, ktorému bola štátna pomoc poskytnutá, účastníkom konania nie je, neznamená to, že by rozhodnutie komisie nebolo pre tento subjekt záväzné, resp. že by mal možnosť domáhať sa odlišného posúdenia oprávnenosti poskytnutia štátnej pomoci vo vnútroštátnom konaní. Skutočnosť, že subjekt, ktorému bola štátna pomoc poskytnutá, nie je účastníkom konania vedeného komisiou, je vyvážená jeho možnosťou obrátiť sa na všeobecný súd a požadovať preskúmanie rozhodnutia komisie.

V rámci takejto žaloby má tiež možnosť požiadať všeobecný súd, aby odložil vykonateľnosť rozhodnutia komisie až do skončenia súdneho preskúmania rozhodnutia komisie. Napokon treba uviesť, že proti rozhodnutiu všeobecného súdu je možné podať odvolanie, o ktorom rozhoduje v druhom stupni súdny dvor.

Dosiaľ uvedené možno zhrnúť tak, že právoplatné rozhodnutie komisie, proti ktorému žiaden oprávnený subjekt nepodal žalobu všeobecnému súdu, resp. rozhodnutie komisie potvrdené rozsudkom všeobecného súdu a prípadne aj súdneho dvora s konečnou platnosťou rieši otázku, či išlo o štátnu pomoc a či táto bola oprávnená. Takto prijatý záver o oprávnenosti, resp. neoprávnenosti poskytnutej štátnej pomoci už nie je možné vo vnútroštátnom konaní opätovne skúmať, *nota bene* dospieť k odlišnému záveru.

Na tomto mieste ústavný súd pripomína, že aj v prerokováanej veci zreteľne vníma, že jeho prvoradou úlohou je ochrana slobôd jednotlivcov. Z toho pohľadu vníma aj pozíciu žalovanej ako dotknutého účastníka. Ústavný súd konštatuje, že akceptuje ochranu, ktorú pred európskou mocou poskytuje všeobecný súd. Ako už bolo uvedené, subjekt, ktorému bola neoprávnená štátna pomoc poskytnutá, môže podať žalobu proti rozhodnutiu komisie o tom, že štátna pomoc bola poskytnutá neoprávnenne, keďže je rozhodnutím komisie dotknutý vzhľadom na následnú povinnosť pomoc vrátiť. Dotknutý účastník danú možnosť aj využil.

Možno v tejto súvislosti poukázať na inšpiratívnu judikatúru iných ústavných súdov, pričom zásadné je hlavne rozhodnutie nemeckého Spolkového ústavného súdu 2 BvR 197/83, tzv. Solange II („pokial' II“) z 22. októbra 1986. V danom rozhodnutí Spolkový ústavný súd v podstate vyslovil, že úroveň ochrany ľudských práv poskytovaná európskymi orgánmi je porovnateľná s ochranou, ktorú by mohli poskytovať orgány nemecké. Spolkový ústavný súd konštatoval, že nebude viac preskúmať zlučiteľnosť noriem a aktov Spoločenstva, ak Európske spoločenstvo a zvlášť Súdny dvor Spoločenstva zabezpečia efektívnu ochranu základných práv voči aktom Spoločenstva, pričom táto ochrana musí v zásade korešpondovať ochrane základných práv poskytovanej Základným zákonom (porovnaj tiež nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. PL. ÚS 19/08, body 116 a nasl.; ako aj sp. zn. PL. ÚS 50/04).

Ústavný súd všeobecne uznáva funkčnosť inštitucionálneho rámca Európskej únie pre zaistenie kontroly rozsahu výkonu prenesených právomocí.

Vnútroštátne súdy tak nemajú právomoc ani na preskúmavanie platnosti rozhodnutia komisie a ani na posúdenie, či zvýhodňujúce opatrenie predstavuje štátnu pomoc v zmysle európskeho práva, ak by sa mali odchýliť od rozhodnutia komisie. Je preto otázne, či pri posudzovaní existencie štátnej pomoci nerozhodoval súd arbitrárne alebo neodôvodnene. O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením ide spravidla vtedy, ak ústavný súd zistí interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), pričom právnou normou, ktorej aplikácia zo strany súdu môže viesť k zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia, je aj nesporne aplikovateľná norma práva Európskej únie vrátane noriem, ktoré rozhraničujú právomoc medzi orgánmi Slovenskej republiky (vrátane slovenských súdov) a orgánmi Európskej únie. O takýto prípad pôjde preto aj vtedy, ak vnútroštátny súd zjavne prekročí rozsah právomocí, ktorý mu je priznaný pôsobením európskeho práva v rámci vnútroštátneho ústavného poriadku najmä tým, že si prisvojí právomoc, ktorá je zverená iným orgánom Európskej únie, napríklad právomoc posúdiť zlučiteľnosť štátnej pomoci s právom Európskej únie (napríklad rozsudok súdneho dvora z 18. júla 2007 vo veci *Lucchini*, C-119/05, Zb. s. I-6199).

21. V posudzovanej veci je nesporné, že komisia rozhodla o neoprávnenosti štátnej pomoci poskytnutej žalovanej tým, že vo vyrovnacom konaní jej bola odpustená časť daňového dlhu voči sťažovateľovi. Štát nevyužil právo podať žalobu proti rozhodnutiu komisie. Naproti tomu žalovaná takúto žalobu podala, avšak bez toho, aby zároveň požiadala o odklad vykonateľnosti rozhodnutia komisie. Rozsudkom všeobecného súdu sp. zn. T-11/07 zo 7. decembra 2010 bola jej žaloba zamietnutá, keďže podľa názoru všeobecného súdu rozhodnutie komisie bolo správne. Žalovaná podľa vlastného tvrdenia

podala proti rozsudku všeobecného súdu odvolanie, o ktorom nebolo dosiaľ súdnym dvorom rozhodnuté.

22. Možno urobiť predbežný záver o neakceptovateľnosti názoru najvyššieho súdu, podľa ktorého žalovaná nemohla spochybniť rozhodnutie komisie. Pritom tento názor najvyššieho súdu tvorí základ argumentácie, podľa ktorej najvyšší súd považoval za možné, aby slovenské súdy samostatne skúmali otázku, či išlo o štátnu pomoc a či bola oprávnená.

23. Tak sťažovateľ v podanej žalobe, ako aj generálny prokurátor v podanom mimoriadnom dovolaní odôvodňovali opodstatnenosť žaloby sťažovateľa s poukazom na ustanovenie § 26 ods. 1 a 2 zákona o štátnej pomoci, ktoré v súčasnosti znie takto:

1) Na základe rozhodnutia komisie o neoprávnenej pomoci je poskytovateľ povinný vymáhať od príjemcu sumu zodpovedajúcu neoprávnenej pomoci vrátane úroku podľa príslušnej sadzby určenej komisiou.

2) Prijemca, ktorému sa podľa rozhodnutia komisie poskytla neoprávnená pomoc, je povinný zaplatiť do rozpočtu, z ktorého bola poskytnutá, sumu zodpovedajúcu neoprávnene poskytnutej pomoci, vrátane úroku podľa príslušnej sadzby určenej komisiou.

24. Najvyšší súd sa s ustanovením § 26 ods. 1 a 2 zákona o štátnej pomoci vysporiadal tak, že ho označil za právny nezmysel, pretože vnútroštátny sudca rozhoduje o žalobe poskytovateľa neoprávnene poskytnutej štátnej pomoci voči jej príjemcovi o jej vrátenie, a nie o výkone cudzieho správneho rozhodnutia postupom podľa § 250w Občianskeho súdneho poriadku.

25. Ako sa zdá, najvyšší súd popritom, že sa vyjadril neobvykle emocionálne, zároveň podľa všetkého vychádzal z odlišného znenia ustanovenia § 26 ods. 1 a 2 zákona o štátnej pomoci, a to zo znenia uvedeného v zákone č. 203/2004 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov a o zmene niektorých zákonov. Išlo o nasledovné znenie:

1) Podnikateľ, ktorému sa poskytla štátna pomoc neoprávnene, je povinný na základe rozhodnutia komisie vrátiť poskytnutú štátnu pomoc do rozpočtu, z ktorého bola poskytnutá. Poskytovateľ vymáha vrátenie neoprávnene poskytnutej štátnej pomoci vrátane úroku podľa sadzby určenej komisiou.

2) Pri vymáhaní neoprávnene poskytnutej štátnej pomoci sa postupuje podľa osobitného predpisu. 24b)

Poznámka pod čiarou k odkazu 24b znie:

24b) § 250w až 250y Občianskeho súdneho poriadku

Ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, na ktoré odkaz 24b poukazuje, predstavujú piatu časť šiestej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (správne súdnictvo) pod názvom „Vykonateľnosť rozhodnutí cudzích správnych orgánov“. Upravujú sa tu podmienky vykonateľnosti rozhodnutí cudzích správnych orgánov a rozhodnutí cudzích súdov vo veciach, o ktorých rozhodujú správne orgány (cudzíe správne rozhodnutia), a to v prípadoch, keď medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, obsahuje záväzok vykonávať cudzie správne rozhodnutia a krajský súd na návrh osoby, o ktorej právo v cudzom správnom rozhodnutí ide, rozhodol, že cudzie správne rozhodnutie je vykonateľné.

Uvedené znenie § 26 ods. 1 a 2 zákona o štátnej pomoci bolo účinné iba do 31. decembra 2005, pretože zákonom č. 518/2005 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 199/2004 Z. z. Colný zákon a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 652/2004 Z. z. a o zmene a doplnení niektorých zákonov, bolo s účinnosťou od 1. januára 2006 zavedené súčasné znenie tohto ustanovenia.

Vzhľadom na to, že ustanovenie § 26 ods. 2 zákona o štátnej pomoci v znení, ktorého sa dovoľáva najvyšší súd, malo jednoznačne procesnoprávny charakter, mohlo byť aplikovateľné iba v čase trvania jeho účinnosti. V čase podania žaloby (21. júla 2006) a rozhodovania súdov o žalobe sťažovateľa však už bolo účinné súčasné znenie § 26 zákona o štátnej pomoci. Vyslovenie priamej vykonateľnosti cudzieho správneho rozhodnutia v rámci správneho súdnictva a zrejme potom ani následná exekúcia, v ktorej by bolo

exekučným titulom cudzie správne rozhodnutie, vôbec neprichádzalo do úvahy aj preto, že rozhodnutie komisie ako cudzie správne rozhodnutie neukladalo žalovanej žiadnu povinnosť, a preto vo vzťahu voči nej nemohlo byť ani exekučným titulom. Sťažovateľ preto v inkriminovanom čase vôbec nemohol uvažovať o postupe podľa 250w a nasl. Občianskeho súdneho poriadku a musel podať riadnu žalobu pre ten účel, aby získal exekučný titul potrebný na vymoženie uplatňovaného nároku.

Keďže najvyšší súd zaujal v otázke aplikácie § 26 zákona o štátnej pomoci odlišný právny názor vychádzajúci zo staršieho, už neplatného a neúčinného znenia zákona, nevysporiadal sa so žalobným (a tiež dovolacím) tvrdením o hmotnoprávnej povahe tohto ustanovenia, ktoré v spojení s rozhodnutím komisie má predstavovať právnu skutočnosť znamenajúcu vznik novej právnej povinnosti.

Možno urobiť konečný záver, že najvyšší súd nesprávnym hodnotením záväznosti rozhodnutia komisie vo vzťahu voči žalovanej a nevyhodnotením právnych účinkov ustanovenia § 26 ods. 1 a 2 zákona o štátnej pomoci v znení účinnom v čase podania žaloby a v čase rozhodovania súdov porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

26. Podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Berúc do úvahy citované ustanovenia ústavný súd zrušil rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 MOBdo 3/2009 z 26. novembra 2009 v spojení s opravným uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 MOBdo 3/2009 z 31. augusta 2010 a vec vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu). V ďalšom bude povinnosťou najvyššieho súdu riadiť sa právnym názorom ústavného súdu.

27. Ústavný súd kvôli úplnosti považuje za potrebné ešte poznamenať, že zákonom č. 102/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 231/1999 Z. z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, došlo s účinnosťou od 1. júna 2011 k zásadnej novelizácii ustanovenia § 26 zákona o štátnej pomoci. Podľa nového znenia § 26 ods. 2 rozhodnutie komisie o neoprávnenej štátnej pomoci je priamo vykonateľné voči príjemcovi dňom doručenia takéhoto rozhodnutia Slovenskej republiky. V prípadoch podľa odseku 4 je súčasťou exekučného titulu aj rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy. Z ustanovenia § 26 ods. 3 vyplýva, že na základe rozhodnutia komisie o poskytnutí neoprávnenej štátnej pomoci a na základe podnetu ministerstva financií je poskytovateľ povinný podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu do 30 dní od doručenia podnetu ministerstvu financií, pričom poskytovateľ určený v podnete je oprávneným v exekučnom konaní. Napokon podľa § 26 ods. 4 ak z rozhodnutia komisie nevyplýva výška neoprávnenej štátnej pomoci alebo označenie osoby, ktorej sa takáto neoprávnená štátna pomoc poskytla, poskytovateľ, ktorý je ústredným orgánom štátnej správy, vydá rozhodnutie, v ktorom určí výšku vymáhanej neoprávnenej štátnej pomoci alebo osobu, ktorej sa poskytla. Súčasťou takéhoto rozhodnutia môže byť aj určenie výšky úrokov podľa osobitného predpisu.

V uvedenej súvislosti treba ešte uviesť, že ústavný súd danú vec z pohľadu novelizovaného znenia § 26 zákona o štátnej pomoci neskúmal.

28. K niektorým námietkam žalovanej majúcim procesnoprávny charakter považuje ústavný súd za potrebné uviesť nasledovné:

Nezodpovedá skutočnosti, aby ústavný súd prijal na ďalšie konanie sťažnosť osoby, ktorá sťažnosť nepodala. Žalovaná uplatnila túto námietku v súvislosti s jej tvrdením, podľa ktorej sťažnosť podal subjekt označený ako „*Slovenská republika, zastúpená Daňovým úradom Košice IV*“, hoci v uznesení ústavného súdu o prijatí sťažnosti na ďalšie konanie je už sťažovateľ označený ako „*Daňový úrad Košice IV*“. Ústavný súd v uznesení č. k. II. ÚS 501/2010-39 z 25. novembra 2010 už konštatoval, že podľa záznamu

z podateľne ústavného súdu z 29. júla 2010 sťažovateľ doručil do podateľne uvedeného dňa dve verzie svojej sťažnosti líšiace sa v označení sťažovateľa, keďže v jednej verzii je označený ako „*Daňový úrad Košice IV*“ a v druhej verzii ako „*Slovenská republika, zastúpená Daňovým úradom Košice IV*“. Osoba doručujúca podania uviedla, že ide o tú istú sťažnosť, a keďže nevedno, ako treba sťažovateľa správne označiť, podáva sťažnosť v dvoch verziách. Ústavný súd posúdil uvedené podania podľa ich obsahu ako jednu sťažnosť s tým, že sťažovateľ má byť správne označený ako „*Daňový úrad Košice IV*“.

29. Neobstojí ani námietka žalovanej, podľa ktorej tým, že sťažovateľ požiadal o obnovu konania, získal možnosť na ďalšie uplatňovanie svojho práva pred všeobecnými súdmi, čo vzhľadom na princíp subsidiarity vylučuje právomoc ústavného súdu. Pri riešení tejto otázky je podstatné, že podaná sťažnosť smeruje proti rozsudku najvyššieho súdu vydanému v dovolacom konaní na základe mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora. Dovolacie konanie nemožno napadnúť návrhom na obnovu konania, čo zároveň znamená, že rozhodnutie vydané v dovolacom konaní nemožno z procesnoprávneho hľadiska zrušiť povolením obnovy konania. Námietka žalovanej by sa eventuálne mohla javiť v odlišnom svetle v prípade, keby sťažnosť podaná ústavnému súdu smerovala proti rozhodnutiu odvolacieho súdu.

30. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2011